

Misjonsvitenskap og misjonslidenenskap

– en økumenisk visjon

Hva kan det ha seg at Egede Instituttet gjennom 50 år, med mye konflikt og oppsplitting i norsk kristenliv, har unngått å bli fanget inn av striden og aldri gjort seg til talerør for én type misjonstenkning?

Spørsmålet ble stilt på Instituttets markering av femtiårs-jubileet i juni. Og det kan være grunn til å spørre seg om ikke nettopp denne åpenheten representerer et livsviktig alternativ til den båstenkningen som ellers utarmer norsk kirkeliv. Egede Instituttet har fra begynnelsen av vært båret av en misjonsvisjon og en økumenisk visjon som har skapt tillit og vennskap på tvers av tradisjonelle fronter. Helt fra første stund av var det klart at frikirkene skulle ha en selvsagt plass i Instituttets styrende organer. Det var ingen selvfølge i en tid da den norske kirke – på tross av krigens samarbeidsklima – var preget av sterk konfesjonalisme. I tillegg kommer en ganske enestående økumenisk bredde innad i den norske kirke. De fleste misjonsorganisasjonene har støttet Instituttet, om ikke så mye økonomisk, så iallfall moralsk. Det mest bemerkelsesverdige er kanskje at teologiske miljøer som ellers ofte spilles ut mot hverandre, særlig Menighetsfakultetet og Det teologiske fakultet ved Universitetet, gjennom alle år har samarbeidet med den største selvfølgelighet. Instituttets leder har stort sett vært ansatt ved Universitetet eller Menighetsfakultetet, i de senere år rekruttert fra misjonselskapene. Misjonshøgskolen har også kommet inn som en viktig medspiller. Redaktørvervet har hele tiden vært delt mellom MF og TF, med redaksjonsråd fra ulike teologiske miljøer og fra frikirkene. I all beskjedenhet har Instituttet gått foran ved å vise at fortrolig samarbeid ikke er avhengig av teologisk uniformitet. Enhet er ikke basert på enighet. Tillit er ikke en egen-

skap man har eller tillegger andre fordi de mener det rette, men blir til mellom mennesker og grupper som respekterer hverandre og samarbeider på tross av uenighet, fordi de har en større visjon.

Det er ikke tilfeldig at Olav Guttorm Myklebusts navn nevnes i mange av artiklene i dette jubileumsnummer av tidsskriftet. Det var Myklebust som formet Instituttet og som la grunnen for den økumeniske grunnholdningen som siden er blitt stående som Instituttets udiskutable varemerke. Dessverre fikk han ikke medhold i sin kamp for å bevare norsk misjons direkte kontakt med Kirkenes Verdensråd, men Instituttets grunnleggende økumeniske karakter ble fastholdt.

Den viktigste samlende faktor for Instituttet er selvsagt misjonsvisjonen. De gamle formuleringene om «misjonskunnskap» og «misjongsgranskning» vekker kanskje ikke den store entusiasmen i våre dager. Et Institutt som ønsker å kombinere forskning og informasjon til en bredere allmennhet, vil ha problemer med å markedsføre seg. Når det likevel var mulig å skape entusiasme for Instituttet, var det utvilsomt fordi arbeidet var båret av et engasjement som smittet. Ved jubileet minnet en av talerne om Myklebusts ønske om at engasjementet i «misjonsvitenskap» måtte gå sammen med en like sterk «misjonslidenskap».

Instituttet har fra 60- og 70-tallet strevet med å mobilisere tilstrekkelig bredde i støtte og engasjement fra misjons- og kirkefolk. De senere årene har det vært gjennom så kritiske faser at noen mente dets dager var talte. Det var likevel noe ved den økumeniske visjonen, kombinasjonen av vitenskap og lidenskap og åpenhet, som mobiliserte mange til å føre Instituttet videre. Nye initiativ er tatt. Økonomien er på vei oppover (det er langt igjen!), biblioteket er revitalisert ved samlokalisering med MFs bibliotek, nyreligiøsitetsprosjektet har gjort en aktiv innsats, Missiologisk Forum er en møteplass for miljøer som ellers bare kommer i kontakt i avispolemik.

Det er et styrket Institutt som feirer sitt 50-årsjubileum. Vi gratulerer! Vi tror det har en viktig fremtid. Bruk det!

Notto R. Thelle